

2004. szeptember

Mit kezdjek az időmmel?

Olvasandó: **Prédikátor 3, 1-8.**

... persze, nagyon szépek, tanulságosak, lélekemelőek az igehirdetések, de a mindennapok ... A mindennapok mindent úgy tönkre tudnak tenni. Olyan nehéz, embert próbáló, pontosabban ember feletti feladat megmaradni keresztyénnek a mindennapokban, amikor annyi, de annyi minden taszítana, tántorítana el a hitem gyakorlati megélésétől. „A világ csak rohan, csak a pénz körül forog, csak a politika kétszínűsége érvényesül, csak a saját bajaival foglalkozik mindenki” – mondhatná a keresztyén ember. De ki mondta, hogy nekünk, keresztyén embereknek, nincsenek válaszaink, nincsenek biblikus útmutatásaink ezekre a kérdésekre?!

Elkezdünk Szóládon egy négy estéből álló beszélgetéssorozatot, amelynek az „Életmód-esték” elnevezést adtuk. Az egyes alkalmak címei hétköznapiak, mégis figyelfelkeltőek: 1. Mit kezdjek az időmmel? 2. Mit kezdjek a pénzemmel? 3. Mit kezdjek a politikával? 4. Mit kezdjek a betegségeimmel? Regionális újságunk elején – mintegy „rendhagyó áhítatként” – ennek első alkalmába szeretnék némi betekintést adni.

Mire valók az „Életmód-esték”? Ezeken az estéken az életünk mindennapi kérdéseivel foglalkozhatunk. Nem azért, hogy panaszkodjunk, hanem, hogy közösen találjunk megoldásokat.

Megoldás? Van megoldás a kérdéseimre, a problémáimra? Igen van, ha még fel merem, ha még fel tudom tételezni, hogy változom, hogy változtatok valamin az életemben, mert jobbra, többre, értékesebbre vágyom. A keresztyén hit soha nem

statikus, soha nem „állóvíz”! Ezért nagyszerű tere, háttere, alapja az életmódunk változtatásának is. Idő, pénz, politika (közélet), egészség – betegség: tele vagyunk kérdésekkel, vagy lemondással, bizakodással, vagy reményvesztettséggel ezekkel kapcsolatban. De van-e bennünk készség átgondolni az eddigi életgyakorlatunkat? Van-e bennünk hajlandóság megállni, elgondolkozni, meghallgatni másokat, és – ha kell – változtatni?! Ebben segíthetnek ezek az esték! Nem fejtárgító, nem lelkesítő előadás (és néma gyülekezet), hanem közösen megtalált hétköznapi felismerések – a beszélgetések által.

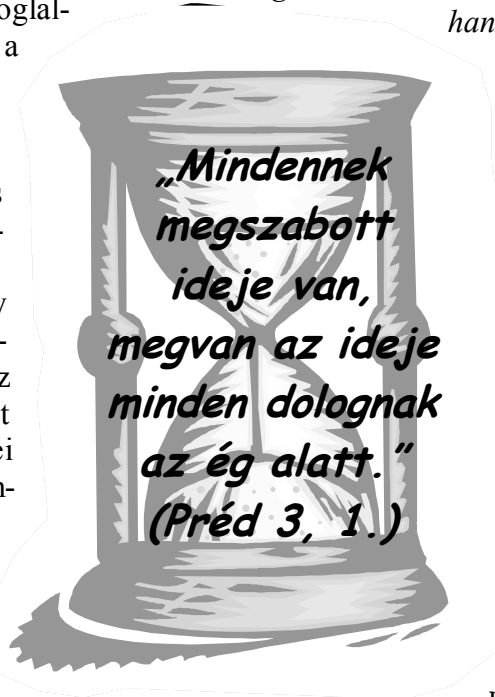
Mit kezdjek az időmmel?

Milyennek látom a mai embert? Semmire nincs ideje, pedig az ige szerint mindennek rendelt ideje van. Semmire nem vágyik jobban, mint nyugalomra, békességre, mégis egyre örületesebben hajszoja magát.

Milyennek látom a körülöttem élő embereket? Elgyötörteknek. Nem feltétlenül azért, mert emberfeletti munkákat vállalnának, ha-

nem: mert szétesett az idő az

életükben. Mit értek ez alatt, hogy szétesett az idő a mai emberek életében? Azt, hogy valamikor nem így volt. Valamikor volt egy régi rend: a vasárnap ritmust adott az időnek a hetek egymásutánjának. Az ünnepek – amelyek valamikor háromnaposak, sőt, esetenként egyhetes időszakok voltak – ritmust adtak az évszakoknak. De az egyes napoknak is megvolt a ritmusa. A reggeli harangszó a reggeli könyörgésre hívott. A déli harangszó megállást, csendet, pihenést jelentett a munkanap felén. Az esti harangszó az esti imádságot hirdette, hogy megköszönhetem a munkanapomat az Úrnak.

Tartalom:

Mit kezdjek az időmmel?

1. oldal

A hitoktatás kapcsán

2. oldal

Bemutatkozok: A kórházlelkész

3. oldal

Százezer nap

4. oldal

„A jó pap holtig tanul”

5. oldal

Gyermek és ifjúsági élet:

Séllyei Kupa - Teleki

5. oldal

Séllyei Tábort - Zselickisfalud

6. oldal

Irodalmunkból: Lampért Géza

7. oldal

Kenyér a léleknek: A három fa

8. oldal

A keresztyén és a lelki fegyelem

9. oldal

Körünkben történt

Balatonkiliti naptár 2004.

10. oldal

Kopjafaavatók Balatonendrén

11. oldal

Amikor a remény valósággá lesz

12. oldal

A kőröshegyi templomfelújítás

13. oldal

Nyári napközis tábor Látrányban

14. oldal

Családi délután Felsőmocsoládon

14. oldal

Nagycsepelyi nyár

15. oldal

Programajánló

16. oldal

Régen megvoltak ezek a külső, közösségi keretei az időnek. Aki ezeket nem tartotta meg, a faluközösség rosszallását, megvetését vonta magára. És mi a helyzet ma? Az „egyéni szabadság” végletes félreértelmezése folytán az ember „felszabadította magát” az élete útjának útjelzőitől, például ezektől az időt strukturáló „kötöttségektől”. ... és hirtelen már nem is érezte otthon magát az életében. Elveszett az élete rendje, az Istenhez kötött alkalmakkal jelzett életrend, életforma. Manapság mindenki panaszkodik, hogy nincs külső rend!

Mi a teendő? Olyan egyéni lett a világ, olyan egyéni minden ember munkarendje, életritmusa, hogy a rendet is egyénileg, belül kell kialakítanunk: magunknak! Utána van esélyünk összefogni, együtt is tenni valamit. Magunknak kell kialakítanunk az időnk (a ránk bízott idő) struktúráját, rendjét! Tegyük fel magunknak a kérdést: Mire van időm? A válasz egyszerűbb, mint hinnénk: arra, amire akarom, hogy legyen! Az újabb kérdés ezután az: mi igazán fontos számomra?

Végiggondoltad már mi igazán fontos számodra?

Szedjük sorra, mit tarunk fontosnak, hogy **legyen** rá időnk: munka, pihenés, család, rokonlátogatás, gyülekezet, olvasás, kirándulás, séta, hobbi, barátok, stb.

... ha csak a munkára koncentrálok, elmarad az összes többi. Megéri?!

A közkeletű példatörténet szerint készült egy felmérés: sok-sok embert kérdeztek meg a halálos ágyán, mit sajnál igazán, hogy elmulasztott az életében. És állítólag egy sem mondta közülük, hogy: „Azt sajnálom, hogy nem töltöttem több időt a munkahelyemen” ...

Hajdú Zoltán Levente, Szólád

A hitoktatás kapcsán

Egyházi életünk, szolgálatunk, misszióink egyik legizgalmasabb területe. Feltűnő és elgondolkodtató, hogy a gyermek, a szülő, az iskola nem érti valójában a keresztyén nevelés fontosságát. Az etikai nevelés sem pótolhatja. Fogalmazzunk így: a gyermek embernek született, de emberré kell válnia, olyan értelemben, hogy hasznos tagja lehessen úgy egyházunknak, mind társadalmának.

A szülők multhatatlan kincsektől fosztják meg a gyermekeiket – szemük fényét – ha nyűgnek érzik református keresztyén hitben való nevelésüket. Gyakran vélekednek a szülők úgy, hogy a hit-tanórát – időhiány miatt – nem tudják beiktatni a gyermek óra-rendjébe. Ha a szülői akarat megvan, akkor bizonyosan lehet találni megoldást, hogy a féltve őrzött gyermek tanulja hitét, és tegyen a konfirmációban bizonyosságot. A hitoktatásban való részvétel a gyermek számára áldást jelent.

Milyen elemekre építhetjük kiemelt lelki munkánkat, a hitoktatást:

KÖRÜNKBEN

A Dél-Baltoni

Református Gyülekezetek

Regionális Együttműködésének

időszakos hírlevele

Felelős szerkesztő: Végh Miklós

Technikai munkatárs:

Borbásné Kóródi Ágota

A szerkesztőség címe:

8628 Nagycsepely Petőfi u 44.

Tel: 84/367-767

E-mail: veghmiklos@freemail.hu

Türelemre. A hitoktató felkészül óráira, s mintha szószékre menne, ismeretanyaggal, annak belső rendezettségével, áhítattal és reménységgel. Gyermek közé megy, akik élénkek, olykor nem ismerik a helyes viselkedés szabályait, szertelenek. Amikor a hitoktató átlépi az iskolaajtó küszöbét trágárságot is hall, káromkodó szavakat. Ők a gyermekek! Őket kell nevelni, a Biblia szellemiségével közöttük kell szolgálnunk. Nem készítik fel őket arra, hogy a hittan óra is olyan óra, mint más bevett tanrendi óra, ahol illik fegyelmezetten viselkedni. A jól nevelt gyermek magatartása magasan kimagaslik azon társaihoz képest, akik mögött nincs megfelelő családi háttér.

Ezekből a gyermekekből hogyan lesznek majd értékes tagja egyházunknak, hogyan válhatnak igehallgatókká? Ezért van szükség a nevelői türelemre, fegyelmezésre egyaránt. Egy dolgot azonban ne hagyunk figyelmen kívül: nagy türelemmel ugart törünk fel, szántunk és vetünk, de a *nővekedést Isten* adja a Szentírás szép bizonyásgtétele alapján.

Szeretetre. Isten szeretete cseppekben hullt ránk. A sok kis esőcsepp életet jelent. Nem lehet személyválogató. A gyermeket meg kell kérdezni, ha úgy tűnik hogy bánatos. Meg lehet szólítani azt a gyermeket akit nem ismerünk. Ha bejön hittanóra olyan gyermek aki nem tudja milyen vallású, ne küldjük ki.

A hitoktató próbálja meg magát, feleljen meg az ismeretanyag átadásának, használjon szemléltető anyagot, énekeljen, imádkozzon a gyermekekkel. Amennyiben érvényes a gyülekezetre az a jellemzés, hogy szeretetközösség, akkor ennek érvényesnek kell lennie a hittanórák hangulatra is. A hittanórán a hitoktató kérdez, a gyermekek válaszolnak. Éléményszerűen előadja a bibliai történetet, a gyermekekkel megbeszéli az elmondottakat. Sok idő nem áll rendelkezésre mert a gyermeknek más órára kell mennie.

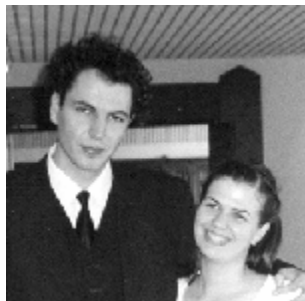
A rendelkezésünkre álló időt jól használjuk ki.

„Boldog ember aki hallgat engem, az én ajtóim előtt virrasztván minden nap, az én ajtóim félfáit őrizvén.” Példabeszédek 8, 32.

Az itt leírtak, csupán megvillanások voltak hasznunkra válhatnak.

Szatmári A. Lajos, Ádánd

Bemutatkozik: A kórházlelkész

Kedves Testvérek!

Szeretettel és tisztelettel köszöntöm a dél-balatoni régió gyülekezeteit. Kerekes Márton vagyok a Balatonöszöd-Balatszemesei Református Egyházközség új, helyben lakó segédlelkész-lelkipásztora.

Feleségemmel Keresné Jelényi Olgával érkezünk az ország két végéből Zalaegerszegről és Sajószentpéterről első szolgálati helyünkre.

A gyülekezet építésében -röviden megfogalmazva- a gyülekezet tagjainak Istennel és az egymással való kapcsolatának elmélyítését tekintjük célunknak, mely a saját tapasztalataink szerint is, az egész és teljes élet alapja.

A gyülekezeti szolgálat mellett a dél-balatoni gyülekezetek lelkigondozó kórházlelkésze leszek félállásban, a siófoki és a lengyeltóti kórházakban. E régóta tervezett, szervezett és most valóra váló a szolgálat a gyakorlatban azt jelenti, hogy a kórházlelkész, mint a régió gyülekezeteinek megbízottja lelkigondozói támogatást biztosítana, a valami oknál fogva kórházba került és az ennél fogva otthonától, családjától és gyülekezetétől távollevő egyháztagokkal. A kórházlelkész és a gyülekezetek lelkipásztorai közötti folyamatos híráram elősegítené, hogy kölcsönösen tudjunk gyülekezeteink betegeiről és kíséressük, erősíthessük őket a nemcsak testileg, de legalább annyira lelkileg is megterhelő kórházi tartózkodás alatt. A lelkigondozó lelkész hetente egy-egy napot tölt a kórházakban, ahol is a délelőtti órákban a kórházba került testvéreket személyesen meglátogatja, velük a délután folyamán az istentiszteleti-és rendszeres úrvacsorai közösségében, ezen kívül lehetőség szerint csoportos formában is találkozunk.

A kórházlelkész a későbbiekben örömmel beszámol munkájáról a gyülekezetek előtt, ahonnan ezúton is kéri e szolgálat imádságos támogatását.

Testvéri üdvözléssel:

Kerekes Márton, Balatonöszöd

Százezer nap

Szeretettel köszöntöm a Kedves Olvasót!

Néhány perces figyelmet kérve, az elmúlt év tükrében szeretnék újra beszámolni az "Árvácska" Anya-és Csecsemőotthon életéről. Utoljára egy éve foglaltam össze intézményünk munkáját. Akkor a középpontban az ünneplés és a hálaadás volt a tízéves működésünk kapcsán. Ünnepi alkalomról most nem szólhatok, de a hálaadásra és a köszönetre van bőségesen okom - elsősorban Isten felé, de a gyülekezeteink esetében is.

Amikor százezer kilométert megtesz egy autó, kilométerórája átfordul, és újra kezd a számolást. Valamikor július végén hasonló dolog történt intézményünkben is: elértük a százezer gondozási napot. Ez a hatalmas szám azt jelenti, hogy évente átlagosan 25 gondozottunk volt folyamatosan - ami valóban hálaadásra és köszönetre ad okot. Ezúton mondok köszönetet a körzet gyülekezeteinek a megtapasztalt szeretetért, a támogatásért, ami imádság formájában is a miénk volt.

Lassan befejeződik a fejlesztés, helyére kerülnek a játszótér elemei is, a napokban megérkezik a kerítés anyaga, - annak elkészülte után jöhet a fűvesítés, a cserjék, díszbokrok elültetése. Nekiláttunk a szolgálati lakás felújításának is, aminek befejezése várhatóan áthúzódik jövőre is. Ezek után már "csak" vigyáznunk kell értékeinkre, használni a javakat, hogy a képzeletbeli óra számolhasson tovább.

Működésünk során **526** gondozottja (**211** anya + **315** gyerek) volt az anyaotthonnak. Ez a létszám teszi ki a **100.000** gondozási napot (nem mindenki töltötte ki a teljes évet.). A szakmai munkát **6 főállású dolgozó** és egy részmunkaidős látja el (a kötelezően előírt továbbképzés és beiskolázás a megadott határidőre befejeződik). A helyi orvos

és **védőnő** rendszeres felügyeletet tart, a jogi képviseletet az egyházmegyei **jogász** biztosítja, havonta 2 alkalommal **pszichiáter** segíti a munkát. Ez az, amit jelenleg emberileg biztosítani tudunk, a többit kérjük és várjuk onnan "felülről" - s az eltelt 11 év alatt megtapasztalhattuk: legtöbbször többet kaptunk, mint amit kérni tudtunk.

Gyakran mondják pénzügyi szakemberek, hogy van olyan időszak, amikor kifizetődik a kölcsön, jó kölcsönt adni. A Biblia is beszél valami hasonlóról, - ez a gondolat került mottóként a fejlécünkbe, amellyel most elköszönök, és szeretettel ajánlom mindannyiunk figyelmébe: **"Aki könyörül a nincstelenen, az Úrnak ad kölcsön..."** (Példabeszédek: 19:17.)

Nagy Csabáné, intézményvezető

„A jó pap holtig tanul”

„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.” (2 Tim. 2, 1-2)

„A jó pap holtig tanul” tartja a mondas, és valóban, jó ha egy lelkész oklevelének kézhezvételével nem tekinti befejezettnek tanulmányait, hanem kész továbbra is tanulni. Erre törekszünk mi is a gyülekezeti kiskörben. Minden hónap egy meghatározott napján gyűlünk össze valamelyik parókián, hogy közösen tanuljunk. Persze ez a tanulás már korántsem olyan, mint az egyetemen. Nincs közöttünk professzor „csak” egy beszélgetésvezető Monyt Taylor lekipásztör személyében. Ő már hosszú évek óta él Magyarországon, teológiai tanulmányait is itt végezte, és jelenleg egy budapesti gyülekezet lekipásztora, valamint a Keresztény Ismeretterjesztő Alapítvány (KIA – melynek könyveit rendszeresen szoktuk ajánlani, árusítani) vezetője. Ő osztja meg velünk tapasztalatait a gyülekezetépítésről, a lelkész szerepéről egy gyülekezetben, arról, hogy hogyan lehet a gyülekezet egy Krisztust hűségesen követő közösség. Beszélgetések, kérdések, tapasztalatcsere: ezek jellemzik egy-egy összejövetelünket. És közben megismerjük egymást, és egymás gyülekezeteit, tudunk a gondokról, örömeiről, hasonlóságokról, különbségekről. Hisszük, hogy az valósul meg, amit a fent idézett igében olvasunk: erősödni a kegyelemben, és olyan megbízható emberré válni, akik mások tanítására is alkalmasak, úgyhogy aztán a „mások” is erősödjének a kegyelemben, legyenek Krisztus követői, bizonyágtevői.

Farkas Gergely, Kőröshegy

Gyermekek és ifjúsági élet: Sellyei Kupa - Teleki

Húsvét környékén izgatott szervezkedés kezdődött Telekiben: a Sellyei Kupa április 24-i fordulójára kezdtünk készülni. Lelki szemeink előtt egy nagyszabású, tavaszi kirándulás képe lebegett, melynek során megmutatjuk vendégeinknek Teleki szépségeit, büszkeségeit...

Eljött a várva várt nap. Pénteken napsütés, vasárnap napsütés, sajnos a mi programunk pont a kettő között volt: elég szomorkás reggelre virradtunk. Ennek ellenére lelkesen vágunk bele. A Művelődési Házban a regisztrációnál kiderült: vendégeinkkel együtt kb. 60 gyermek van jelen a kíséző felnőttekről nem is beszélve. Jöttek Ságvárról, Kőröshegyről, Szabadiból, Szóládról és természetesen a mi három falunkból. A résztvevők lelkére kötöttük, hogy mindent nagyon figyeljenek meg a nap folyamán, mert ezen fordul meg a kupák sorsa. Az eső ellenére elindultunk az első állomásra, ahol Bólya tanár úr mutatta be nekünk a teleki Helytörténeti Múzeumot. Innen a református templomba mentünk, ahol egy rövid zenés áhítatot tartottunk együtt. Az egyéb hangszerek mellett a rég nem használt orgona is megszólalt! Lelkesen és orgonakísérettel énekeltük: „*Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt...*”

Mire kiléptünk a templomból, az eső sajnos már annyira zuhogott, hogy nem kockáztathattuk meg az utat a római katólikus templomig. Hiába várt ránk a nagyhorogban előkészített akadálypálya is: a lajhármászásra odakészített kötél, a célba dobás kellékei és a csúzlis céllövölde. Nélkülünk ázott az esőben az iskolaudvaron a szalonnasütésre szépen elkészített tűzifa és az 50 kihegyezett nyárs.

Sajnáltuk, hogy így esett, de sebj, erre való a „B” terv! Visszavonultunk a Kultúrházba filmet nézni, amit Ágota technikai felszerelése tett lehetővé. Ezt a tervünket is majdnem romba döntötte egy műszaki hiba, de hála Istennek, „Tegi bácsi”, a ságvári tiszteletes lélekjelenléte és hozzáér-

tése segített a bajon. A gyerekek – sőt nem csak ők – lélegzetviasszafojtva nézték a filmet, közben a szalonna is megsült a serpenyőben. A film után ebből falatoztunk, no meg a sok szorgalmas teleki kéz által szeretettel elkészített finom pogácsából és süteményből.

A csapatok írásban válaszoltak a megfigyelőképeségüket tesztelő kérdésekre, és a kupák sorsát végül is az egyenlő pontszámúak között a kötélhúzás döntötte el. Nagy örömünkre a kupákat a Teleki-Nagycsepely-Kötcse színeit felvonultató

„Fehér sas” csapat tagjai foghatták kezükbe

Vendégeink elbúcsúztak, a nap pedig – mintha

csak erre várt volna – kisütött. Nem hagyhattuk ki az alkalmat: a nap ráadás programjaként a faluház mögötti parkolóban a helybeli gyerekekkel, kicsinyített változatban kipróbáltuk az elmaradt akadályverseny feladatait. Megbeszéltük, hogy egy másik alkalommal az eredeti terv szerinti kirándulásnak - ügyességi vetélkedőnek – szalonnasütésnek is igyekszünk szerét ejteni. A szőládiak már jelezték: szívesen velünk tartanak.

Hálát adunk Istennek, hogy a sok nehézség ellenére ez a nap az örömről szólt!

Végh Miklós, Nagycsepely

Sélyei-tábor Zselickisfaludon

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer ez év júliusában egy szép, napsugaras hét Zselickisfaludon, a református egyház gyerektáborában. Enying, Balatonszabadi, Ságvár, Balatonkiliti, Balatonendréd, Kőröshegy, Nagycsepely, Kötcse, Teleki és Szőlád gyülekezeteiből érkeztek ide a gyerekek – a felnőtt kísérőkkel együtt több mint nyolcvanan. A települések fiatal református lelkészei vezették a tábort, a gyülekezeteiből érkezett felnőttek pedig segítették munkájukat.

Igazi táborélet volt, sok-sok földi jóval: egy szép falucskában éltünk hársfák közt, jó ételekkel, jó emberekkel, jó gyerekekkel, akikbe persze némi zshiványság is szorult. A közelben fészkelte egy gólya, s minden reggel megjelent a területünk közepén lévő pici tónál.

Hogy teltek a napjaink? Volt zenés ébresztő, két, gitáros lelkészünk jóvoltából. Napközben sport és játék, agyagozás, kirándulás, számháború, és kalandos, zseblámpás játék az esti órákban. A délelőtti beszélgetéseken korosztályok szerinti csoportokban vettek részt a gyerekek. A hét folyamán a család volt a téma. A mai család már nem csak az évezredekkel ezelőtti, az Ószövetségből ismert nagycsaládtól tér el, de eltér az ötven évvel ezelőtti átlagos magyar családtól is. Hogy mit tudnak kezdeni a mai gyerekek ezekkel az őket körülvevő változó viszonyokkal, illetve milyen biztonságot találhatnak ezek között – ezeket a kérdéseket igyekeztünk megbeszélni napról-napra.

Nagyrészt olyan gyerekek érkeztek a táborba, akiknek a szülei tagjai a helyi gyülekezeteknek, azaz egyháztagok, hívő emberek. Mégis igen tarka képet mutatott az otthoni háttérük: sok az elvált szülő, így vannak csonka családok, de olyanok is, ahol új házasság révén két-három felől érkezett

féltestvérekkel nő fel a gyerek. Sokszor ezeknek a gyerekeknek az életében inkább vágykép, mint megélt gyakorlat a biztonság, lelki, érzelmi mélységet és melegséget nyújtó család. Van gyerek, akinek már önmagában az is jó, ha meghallgatják, ha elmondhatja, kimondhatja kisebb-nagyobb bajait, ha felteheti élete számára fontos kérdéseit. Nagyon jó, ha már az ember gyermekkorban megtanulja, hogy a legösszekuszáltabb, legkeveredettebb világban is létezik jó, igaz és tiszta út: hogy a Teremtő ott és abban a bajban, helyzetben, kérdésben segít, amellyel neki kell megbirkóznia.

Tehát, szép, tartalmas volt ez a tábori világ. Az utolsó este a tábortűz melletti műsor közben fejünk felett elszállt a gólya. Ahogyan elszáll a nyár és a gyermekkor is. Adja meg a Növekedés Ura, hogy addigra a lelkünkben elvetett magvak is kihajtsanak!

Fritz Éva, a szőládi gyülekezet tagja

Irodalmunkból

Lampért Géza

A ma élő irodalom-kedvelők, vers-szeretők nem sokat, vagy talán egyáltalán nem hallottak Lampért Gézáról, a XIX. Század végén született költőről, íróról. Egy költő életét, népszerűségét, nem csak tehetsége, hanem sok egyéb, más tényező is meghatározhatja. Lampért Géza életét is meghatározta az I. világháború, majd a rövid ideig tartó kommunizmus, Trianon, ami az ország feldarabolását eredményezte. A trianoni veszteségbe sohasem tudott beletörődni, versein keresztül gyakran felemelte szavát az igazságtalan döntés ellen. A tizenkilences Kommün bukása után versei népszerűek voltak, az elemi iskolák tankönyveiben több verse is megtalálható volt, ünnepélyeken is gyakran szavalták költeményeit. Az 1945-ös szovjet megszállás után versei (több kiváló költőtársával együtt) tiltott listára kerültek.

Lampért Géza

Az öreg zsoldárossról

Kis templomunk üres padjában
Kopott zsoldár búsul magában.
Reménykedve várja csak várja:
Mikor jó már öreg gazdája.

Csudálkozik egyre felette:
Hogy por is már-már belepte.
Vasárnapra múlik vasárnap
S híre nyoma sincs a gazdának.

Pedig szólt a harang szava,
A legelső mindig ő vala,
Téli fagyba' s nyári melegbe'
Az éneklést mindig ő kezdte.

Kopott zsoldárját csak felcsapta,
S mint a szarvas híves patakra:
Óhajtozott lelke az égbe
Uram! A Te színed elébe...

S egy mosolygó nyári estelen
El-fel is szállt szépen, csendesen...
S ott hol nem kell többé a zsoldár:
Az égi kórusban dalol már.

Itt a földön mimást se hagyott,
Csak zsoldárját s az üres padot.
Sopánkodott is a szóbeszéd:
-Elénekelé szegény mindenét"...

Szánják, mondják szegénynek mások,
-Mi tudjuk csak, dalos pajtások,
S a kopott könyv s az árva pad:
Ő volt szegény a leggazdagabb!

Lampért Géza 1873-ban, Mencshelyen, nevezetes napon, október 23.-án született. A születési dátum, mintha meghatározta volna jellemét, hazaszeretetét, világnézetét. A Budapesti Egyetemen jogi tanulmányokat végzett. Pályáját Bonyhádon, a Percel családnál kezdte, nevelőként. Egy év múlva Budapestre költözött. 1898-tól az Országos Levéltár munkatársa lett, egészen 1922-ig. Egy esztendő a Nagykönyvtárban dolgozott, amikor 50 éves korában nyugdíjba vonult.

Jelentős irodalmi tevékenységet fejtett ki, olyan mindenes volt. Verseket, elbeszéléseket, regényeket, ifjúsági, irodalmi műveket, vígjátékokat írt. Harminckét éves volt, amikor a Petőfi Irodalmi Társaság tagjává, 1926-ban pedig főtítkárává választották. Az itt közölt verse Herczeg Ferenc Új Idők című lapjában látott napvilágot.

Mihály Gyula, Kötcse

Kenyér a léleknek

Fazekas Tamás fonyódi presbitertől kapott szerkesztőségünk egy kedves levelet, melyben a folytatásra biztat bennünket. A borítékba két történetet is becsúsztatott a következő sorok kíséretében: „Fogadjatok tőlem egy kis lelki kenyeret, amely szintén finom lelki eledel.” Íme a két történet közül az egyik, szolgáljon épülésükre!

A három fa

Volt egyszer az erdőben, fönny a hegyen három fa. Amikor az álmaikról és vágyaikról beszélgettek, az egyik fa azt mondta: - Remélem egyszer majd kincsesláda lesz belőlem. Megtöltenének arannyal, ezüsttel és fontos drágakövekkel. Bonyolult faragásokkal díszítenének, és mindenki látná szépségemet!

Azután a második ezt mondta: Egy napon hatalmas hajó leszek. Királyokat és királynőket fogok szállítani, és elhajózom a világ legkülönbözőbb szögleibe. A törzsem erőssége miatt mindenki biztonságban fogja magát érezni!

Végül a harmadik fa így nyilatkozott: - A leghatalmasabb és legegzenesebb fává akarok nőni az erdőben. Az emberek látni fognak engem a hegy tetején, és felnéznek ágaimra, és a Mennyországra, és Istenre gondolnak és arra, hogy mennyire közel érek hozzájuk. Minden idők legnagyobb szerűbb fája leszek, és az emberek mindig emlékezni fognak rám!

Már néhány éve imádkoztak, hogy az álmaik megvalósuljanak, amikor favágók egy csoportja akadt rá a fákra. Amikor az egyik odament az első fához, azt mondta: - Ez erős fának látszik, úgy gondolom, el tudnám adni egy ácsnak! – és elkezdte kivágni a fát. A fa boldog volt, mert tudta, hogy az ács kincsesládát készít majd belőle.

A második fánál egy favágó ezt mondta: - Ez erős fának látszik, biztosan el tudom adni egy hajógyárnak! – A második fa is boldog volt, mert a legjobb úton volt afelé, hogy hatalmas hajó legyen.

Amikor a favágók ráakadtak a harmadik fára, a fa megijedt, hiszen tudta, ha kivágják, az álmai nem valósulhatnak meg. A favágók egyike azt mondta: - Nekem nincs szükségem különleges fára, ez is megteszi! – és azzal kivágta.

Amikor az első fa megérkezett az ácsához, állatoknak szánt etetőládát készítettek belőle. Ezután egy istállóba tették, és szénával bélelték ki. Ez egyáltalán nem hasonlított ahhoz, amiért imádkozott! A második fát felvagták, és egy kis halászhajót ácsoltak belőle. Az az álma, hogy egy nagy hajó legyen, és királyokat szállítson, véget ért. A harmadik fát nagy részre darabolták és magára hagyták a sötétben.

Az évek teltek, és a fák teljesen elfeledkeztek álmaikról. Aztán egy napon egy férfi és egy nő érkezett az istállóba. Az asszony gyermeket szült, és a kisfiút a szénára fektették, az etetőládába, abba, amit az első fából készítettek. A férfi szeretett volna bölcsőt készíteni a kisbabának, de most ezzel a jászollal kellett beérniük. A fa érezte a helyzet fontosságát, és tudta, hogy minden idők legnagyobb kincsét tartotta.

Évekkel később a másik fából épített halászhajóba egy csapat férfi szállt be. Egyikük fáradt volt és elaludt. Míg kint voltak a vízen, óriási vihar támadt, és a fa azt gondolta, hogy nem elég

erős ahhoz, hogy biztonságban tartsa utasait. A többiek felkeltették az alvó férfit, aki felállt, és azt mondta: - Nyugodj meg! – és a vihar lecsendesült. Ekkor a fa tudta, hogy csónakként a Királyok Királyát szállította.

Végül a harmadik fáért is eljött valaki. Egy férfi az utcán cipelte, miközben mások kigúnyolták őt. Mikor útjuk végéhez értek, a férfit odaszegezték a fához, és felemelték a magasba, hogy meghaljon ott, a hegy tetején. Elérkezett a vasárnap, és a fa rájött, hogy elég hatalmas volt ahhoz, hogy a hegy tetején állva a lehető legközelebb legyen Istenhez, mert Jézus volt az, akit keresztre feszítettek rajta.

A keresztyén és a lelki fegyelem

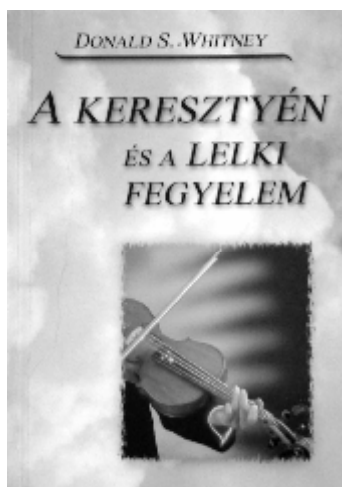
1989. augusztusában abban a kiváltságban volt részem, hogy missziós útra mehettem Kelet-Afrika vadonjába. Az általam pásztorolt gyülekezet három másik tagjával együtt sátrakban laktunk, egy kicsiny, befejezetlen, sárból és botokból készült gyülekezeti épület előtt, mintegy 10 km-re a legközelebbi lakott településtől. Már elég sok időt töltöttem külföldön ahhoz, hogy tudjam: sok szokás, melyet a keresztyénség részének tekintek, helyenként összeütkezésbe kerül majd házigazdám kultúrájával. Tapasztalataim alapján számítottam rá, hogy bizonyos nehézségek árán részben le kell nyelnem elvárásaimat, azzal kapcsolatban, hogy a keresztyéneknek hogyan kell élniük. Arra azonban nem voltam felkészülve, amivel ezen az egyenlítő közelében fekvő helyen találkoztam sok meggyőződéses keresztyén életében. A hazugság, a lopás és az erkölcstelenség még a gyülekezet vezetői körében is elterjedt és általánosan elfogadott gyakorlat volt. A teológiai ismeret olyan ritkaság volt, mint a tiszta víz, a tévtanítás betegsége pedig olyan gyakori, mint a malária.

Hamarosan felfedeztem, miért fest úgy ez a gyülekezet, mintha korinthusi misszionáriusok alapították volna. Senkinek nem volt Bibliája - sem a lelkipásztornak, sem a diakónusoknak, senkinek. A lelkész mindössze fél tucat prédikációval rendelkezett, melyek mindegyike csak félig sült meg néhány bibliai történet parazsán. Minden hatodik héten ugyanaz a prédikáció következett. A Szentírással való igazi kapcsolat csak olyankor jött létre, amikor egy misszionárius fölkereste a gyülekezetet (a legközelebbi misszionárius kb. 150 km-re lakott), vagy amikor a felekezet egyik területi képviselője prédikált. A gyülekezet szinte minden tagja egész életében kizárólag ezen ritka alkalmakkor találkozott közvetlenül a Bibliával. Csak egy ember rendelkezett közülük valamennyi lelki érettséggel, mégpedig azért, mert életének leg-

nagyobb részét máshol élte le, és olyan gyülekezetbe járt, ahol a Bibliát tanították.

Négyen összedobtuk a pénzünket, és olcsó Bibliákat vásároltunk a gyülekezet sok tagjának. A naponta végzett evangélizációs látogatások után, délutánonként bibliatanulmányozást tartottunk a gyülekezetnek, és ezt esténként zseblámpafénynél is folytattuk. Azzal az imádsággal váltunk el tőlük, hogy Isten Igéje a Szentlélek hatására mélyre eressze gyökerét ebben a száraz gyülekezetben az afrikai vadon közepén.

E szomorú állapotok hallatára a legtöbb hívő szánakozva csóválja a fejét. Nehéz elképzelni, hogy so-

kunknak több Bibliánk van otthon, mint amennyivel a harmadik világ egyik-másik gyülekezete összesen rendelkezik. Ám egészen más úgy nem ismerni a Szentírást, hogy nincs Bibliánk, mint amikor egy egész könyvespolcra való van belőle.

Egyetlen lelki diszciplína (*kegyességi gyakorlat, eszköz*) sem fontosabb, mint az Isten Igéjével való táplálkozás. Ezt semmi sem helyettesítheti. A Szentírás kínálta tej és szilárd eledel étrendje nélkül egyszerűen nem létezik egészséges Keresztyén élet. Ennek okai nyilvánvalók. Isten a Bibliában beszél magáról, és különösen Jézus Krisztusról, aki a testet öltött Isten. A Biblia fejt ki nekünk Isten törvényét, és mutatja meg, hogy ezt

mindnyájan megszegtük. A Szentírásból tudjuk meg, hogy Krisztus büntelenül meghalt, önként helyettesítve Isten törvényének megszegőit, és hogy az Istennel való kapcsolatunk helyreállításához bűnbánatot kell tartanunk, és hinnünk kell Jézusban. A Bibliából ismerjük meg az Úr útjait és akaratát. A Szentírásban találjuk meg, hogyan élhetünk olyan életet, amely tetszik Istennek, és ami számunkra is jó és örömteli. Ezeknek a végtelenül fontos ismereteknek egyike sem található meg máshol, csakis a Bibliában. Ezért ahhoz, hogy ismerjük Istent, és istenfélő életet éljünk, ismernünk kell Isten Igéjét - és közvetlen, bensőséges kapcsolatban kell lennünk vele.

Azonban sokan vannak, aki ásitva és egyetértően bólogatnak ezeknek a ismert állításoknak a hallatán, mégsem töltenek több időt Isten Igéjével, egy átlagos napon, mint azok, akinek egyáltalán nincs Bibliájuk. Lelkipásztori gyakorlatom alátámasztja azokat a felméréseket, amelyek gyakran felfedik, hogy számos meggyőződéses keresztyén alig ismeri jobban a Bibliát, mint azok a harmadik világbeli keresztyének, akik a Szentírás egyetlen töredékével sem rendelkeznek.

Egy tréfáskedvű ember szerint a történelem legsúlyosabb porvihara kerekedne, ha a Szentírás olvasását elhanyagoló gyülekezeti tagok mindannyian egyszerre porolnák le a Bibliájukat.

Vagyis ajkunkkal ugyan tiszteljük Isten igéjét, de meg kell vallanunk, hogy szívünk - továbbá kezünk, fülünk, szemünk és elménk - gyakran távol van tőle. Függetlenül attól, hogy mennyire kötnek le minket mindenféle keresztyén elfoglaltságok, nem szabad elfelejtenünk, hogy a Szentírással való fegyelmezett táplálkozás jelenti azt a gyakorlatot, amely a legnagyobb változást hozhatja életünkben.

Donald S. Whitney: A keresztyén és a lelki fegyelem, KIA, Budapest, 2000. - Részlet a 2. fejezetből

Körünkben történt

- jelenetek gyülekezeteink életéből -

Balatonkiliti naptár 2004.

Januárban, az **egyetemes imahét** alkalmával gyülekezetünk *Felsőnyéken*, az ottani ökumenikus rendezvényen járt. *Siófokon* és *Kilitin* pedig a szokott módon, mindhárom történelmi felekezet részvételével zajlottak közös istentiszteleteink.

Február hónapban, egyházközségünkben került megrendezésre a Dél-balatoni Református Gyülekezetek **Regionális Együttműködésének** szokásos évi, rendszeres **közülése**, az alkotó eklézsiák küldötteinek részvételével.

Ugyancsak e hó áldott alkalmaként gondolhatunk vissza „**böjtelői csendesség**”-ünkre; az áhitaton közöttünk szolgált a *látrányi* lelkész házaspár: *Bóka Zsombor* és *Bókáné Botos Andrea*

Márciusban a gyülekezetünkben működő pedagógus-kör előkészítette a gyülekezet közösségében évenként kétszer, böjtben és adventben megrendezésre kerülő, az éppen aktuális ünnepkörhöz köthető **kézművesházat**, melyen óvódás és általános iskolás korú hittanosaink és családtagjaik vesznek részt.

Április első úrnapján, virágvasárnap ünnepi istentiszteletre, **regionális csendesnapra** látogattunk el gyülekezetünk tagjaival. Vendéglátónk a *balatonszárszói* reformátusok voltak; Istentől megáldott alkalom volt ez a régiós gyülekezetek életében!

A **nagyhét** bevett alkalmi voltak: nagycsütörtöki „**passió-játék**”, hittanosaink közreműködésével; nagy-

pénteki és nagyszombati **bűnbánati alkalmak**, valamint húsvét első- és másodnap **ünnepi istentiszteletek** – úrvacsorával és ünnepi követ, legátus szolgálatával.

Ugyancsak a nagyhét jeles alkalmi közé sorolható, hogy lelkészünk éppen Kilitin láthatta vendégül a *Magyarországi Szabad Evangéliumi Egyház* lelképásztorát, az Egyesült államokbeli *Taylor Monty*-t, aki rendkívül szuggesztív módon tanította régiók lelképásztoraikat.

Májusban, a **mennybemenetel** ünnepi istentiszteletünket követően, gyülekezetünk közössége előtt, **öt fiatal** vallotta meg reformált hitét, és adta bizonyosságát a két esztendőn keresztül elsajátított hittantételbeli és bibliaismereti tudásának, hogy majd *pünkösöd* első napján, az ünnepi istentisztelet keretében **konfirmációs** fogadalmat tegyen Isten színe előtt. Ugyancsak *ötvened-vasárnapon* került sor – a gyülekezetünkben immár hagyományosnak mondható – **jubiláns konfirmandusok**, a 60, 50, 40 és 30 éve Kilitin konfirmáltak köszöntésére, megáldására. *Pünkösöd*hétfőn is istentisztelettel köszöntöttük szép ünnepünket.

Június első vasárnapján került sor a szokásos „**Te Deum**” – *tanévzáró* istentiszteletünkre, melyen az ünnepi liturgiát **gyülekezetünk pedagógusai** végezték. Őket köszöntötték egész éves munkájukért, szolgálatukért **hittanos gyermekeink**, kicsik, nagyok egyaránt.

E hó utolsó vasárnapján pedig *tábortűzzel* kedveskedtünk **hittanosainknak** és szüleiknek; a parókiaudvar megtelt énekszóval, vidámsággal – örvendező keresztyéni élettel.

A nyári hónapokban, *július* és *augusztus* hóban két, hittanosok számára megrendezett **táborban** vehettek részt – sajnos már nagyon szerény számban.

Augusztus 15-én tartottuk meg az „**újkenyér**” ünnepi *úrvacsorás istentisztelet*ünket, évszázados hagyományunk szerint.

„**Veni Sancte**” – *tanévnyitó* ünnepi istentiszteletünkre a hónap utolsó úrnapján került sor, a **hittanos gyermekek** közreműködésével.

Szeptember első hétvégéjén gyülekezetünkben néhányan, valamint barátaink, **kétnapos buszkirándulás** keretében ellátogattak a nyáron árvíz sújtotta Hernád-menti településekre, a Zempléni-hegységbe, Sárospatakon és egyéb református vonatkozású emlékhelyekre.

Bozsoki Solyom János

Kopjafaavató ünnepségek Balatonendrén

Aki Balatonendrédre látogat, a faluba érkezve a dombról már megpillanthatja a református templom tornyát. A barátságos kis templom a falu közepén, magas lucfenyők árnyékában áll. A templomot körülvevő fák és bokrok között az istentiszteletre igyekvő vagy az éppen arra járó ember szeme megakad a kb. három méter magas, égbe mutató, mívés faragású faoszlopokon. A balatonendrédi gyülekezet idei nyara ugyanis a hálaadás és az emlékezés volt. Az endrédi reformátusok két korábbi lelkipásztor közöttük végzett szolgálatának emlékére állítottak kopjafát.

Szombati István 1970-ben érkezett családjával Balatonendrédre, és több, mint két évtizeden keresztül volt lelkésze a gyülekezetnek és feleségével együtt gondozta, vezette a rá bízott nyáját. Munkája mindig Istennek és a gyülekezetnek végzett szolgálat volt, egészen 1993-ban bekövetkezett haláláig. Nem csoda, hogy a június 18-án tartott hálaadó istentiszteleten és az azt követő kopjafaavató ünnepségen nemcsak a református gyülekezet, hanem a falu lakossága, sőt a környező gyülekezetek tagjai közül is nagy számban voltak jelen. Mintegy kétszázan hallgatták Isten igéjét, melyet Nagy Csaba egyházmegyei lelkési főjegyző hirdetett a megtelt endrédi templomban. Az ünnep főnyét Schumann „Traimerei” című csellón megszólaltatott darabja is emelte. Az istentiszteletet követően az ünnepség a templom kertjében folytatódott, ahol Huszár László, endrédi fafaragó művész leleplezte alkotását, a lelkipásztor emlékére állított kopjafát, és Nagy Sándor presbiter mondta el az endrédi református gyülekezet nevében a lelkipásztorra emlékező beszédét. Az ünnepség utáni szeretetvendégségen a jelen levőknek alkalma nyílt a hajdani lelkipásztor családtagjaival való beszélgetésre és az emlékek felidézésére.

Alig több, mint két hónap múlva, augusztus 28-án, Huszár László fafaragó művész felajánlásából újabb kopjafákat avathattak az endrédiiek. Kájel Endre református lelkipásztorra emlékeztünk ez alkalommal, aki 1907-től szolgált a gyülekezetben. Ugyan már csak kevés gyülekezeti tagnak vannak személyes emlékei a hajdani lelkipásztorról, mégis az endrédi református gyülekezetről vagy akár Balatonendrédre aligha beszélhet valaki úgy, hogy Kájel Endre nevét ne említse. Fél évszázados lelkipásztori szolgálata alatt ugyanis nemcsak szóban, hanem kézzel foghatóan is hirdette az evangéliumot. Endrére érkezése után néhány évvel meghonosította a csipkeverést. Diakonisszákat fogadott, akiknek az okta-

tó munkájának segítségével nemcsak református gyülekezeti tagoknak, hanem minden endrédi asszonynak és lánynak lehetősége volt megtanulni a vert csipke tudományát. Ebben nagy szerepe volt Kájel Endréné Koroknai Zsófiának, aki férje 1955-ben bekövetkezett halála után is tovább vitte, művészi rangra emelte az endrédi csipkeverést. A kézimunkát tanuló közösségek által fellendült a vallásos élet, és télen az egyébként munka nélkül maradó asszonyoknak és családtagjaiknak jelentős segítséget nyújtott a csipkézésből származó bevétel. A meghonosodott és művészi értékre emelkedett hagyomány – melynek legszebb darabjai az endrédi Kájel Csipkeházban ta-

lálhatók – mára Endréd büszkesége. Eppen ezért a kopjafaavató ünnepséget a helyi önkormányzattal közösen szervezte a gyülekezet. A templomban tartott hálaadó istentiszteleten a helyi lelkész hirdette az ígét 2Mózes 16. fejezete alapján. Az istentisztelet után Késmárki Tibor balatonendrédi polgármester tartotta meg avatóbeszédét, és az alkotó, Huszár László beszélt a felállított kopjafákon található ősi motívumokról, azok jelentéséről.

Az endrédi ünnepségeken újra és újra elhangzott: „annak a gyülekezetnek van jövője, amelyiknek múltja is van”. Annak a gyülekezetnek van jövője, mely hálaadással néz vissza az eltelt időre, és lelkipásztorainak szolgálatában Isten megtartó, gondoskodó szeretetét látja. Az a gyülekezet tekint reménységgel a jövő felé, amelyik együtt vallja a zsoltárossal: „mindeddig megsegített bennünket az Úr!”. Hisszük, hogy az endrédi református gyülekezet ilyen.

Ficsor Gábor Andor

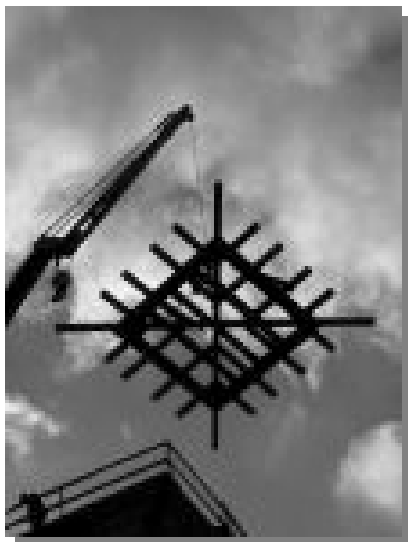
Amikor a remény és a várakozás valósággá lesz...

"...építsétek fel a templomot..."

Haggeus 1,8.

Amikor a remény és a várakozás valósággá lesz, amikor meghozza gyümölcsét a fáradozás, megkönnyebbül az ember. Amikor Istentől kérünk és remélünk, a megkönnyebbülést nem csak magunkban érezzük, hanem látjuk mindazokon is, akik hitben velünk együtt reménykedtek és várakoztak.

A **Balatonszabadi** Református Egyházközség 1997-ben nagy lépésre szánta el magát. Megkezdte több mint 200 éves, igen leromlott állapotban lévő templomának felújítását. Hogy a reményből és a várakozásból valóság lehessen, mottóul Haggeus próféta szavait választotta a gyülekezet: "Menjetek föl a hegyre, hordjatok fát, és építsétek fel a templomot, hogy gyönyörköd-

jem benne, és dicsőítsenek engem! - mondja az Úr"

A szervezés és készülődés a Balatonszabadi Református Egyházközségért alapítványnak, valamint a presbitereknek és néhány lelkes gyülekezeti tagnak köszönhetően hamar elindult. Éppen időben! A templom ugyanis az életveszélyesség határán állt. Teteje és tornya beázott, tönkrement, a nedvesedés és ázás súlyos károkat okozott a földemben is. Sokan mondogatták a gyülekezetben: mi lesz a templommal? Lesz -e gazdája? Haggeus sza-

va tette egyértelművé az emberek előtt: A templom Isten ajándéka, de az ember keze által!

Aki az ige felhívásának engedett, hamar megértette, mit akart a próféta hallgatóságának tudtára adni: áldozni kell az Isten ügyéért! Volt a ki pénzzel, volt, aki kézzel, van, aki imádsággal adakozott, sőt még azok is adtak bőven, akik nem a gyülekezethez tartoztak. Megmozdultak a katolikus testvérek, az önkormányzat, a vállalkozók, gyülekezetek, hogy a remény valósággá váljon.

Aztán elérkezett a cselekvés ideje. Tervek, pályázatok készültek, hogy a legfontosabb "életmentő" munkákat el lehessen végezni. 2002-ben elkészült a tetőfedés, mely megmentette az alsóbb részeket a folyamatos beázástól és károsodástól.

2003-ban a templom harangmeghajtását sikerült korszerűsíteni, 2004-ben pedig végre elkészült a toronysisak is.

A balatonszabadi református templom toronysisakja a II. Világháborúban semmisült meg, 1947-ben ideiglenesen építették meg egyszerű cserépfedéssel. A háborút követő évtizedek nem adtak lehetőséget a gyülekezetnek, csak a legközelebbi múltban.

A remény és várakozás mellett azonban mindig ott voltak a kételkedés hangjai is: -mikor lesz annyi pénzünk; nem fogjuk mi azt megérni! De voltak, akik bíztak, s ha kellett, ötször-tízszer is kérdezték,

megújul -e a toronysisak?

És végre most hálát adhatunk! Hiszen a rekonstrukciós tervek alapján elkészült majdnem 9 méter magas új sisak áll, és hirdeti, hogy van helye a megújulásnak, hogy az elvesztett régi helyreállhat.

Az új sisak formájában és összképében megközelíti az elpusztult eredetét. Hogy miért csak megközelíti? Mert az eredetéről csak egyetlen fotó áll rendelkezésünkre! Az új építmény faszerkezete vörösfenyőből, lemezfedése horganyból készült, műemléki kialakítással.

Az épületen dolgozó ácsok és bádogosok érezték, hogy nem csak egyszerű házat építenek. Sok kedves felajánlás és jó beszélgetések helyszíne lett a torony munkaterülete.

Záró gondolatnak annyit: fontos, hogy reménységünk és várakozásunk a valósággá válás után is megmaradjon úgy, hogy átalakul hálaadássá! Valóra vált dolgaink emlékeztessenek arra, hogy gondviselő, szerető Istenünk van, aki életet és megújulást hoz nekünk is! Ezért álljunk meg egy percre Isten színe előtt és nézzünk életünkbe: vajon a mi lelki templomunk hogy áll? Köszönjük minden támogatóknak, segítőnknek, munkatársunknak, hogy áldozatukkal Isten dicsőségére voltak!

Áldás, Békesség!

Sztanév Zsolt

A kőröshegyi templom felújításáról

Valaki azt mondta egyszer, hogy nem jó, ha valaki le akarja cserélni a tapétát a lakásában, vagy újra akarja festeni a falakat, mert akkor előbb-utóbb kiderül, hogy bizony az egész lakást fel kellene újítani, hiszen fény derül az egyéb problémákra is.

A mi mostani templomfelújításunk is hasonlóképpen kezdődött. Elő-

ször csak a szinte egész Kőröshegyet ellepő kisebb-nagyobb mészlapocskák tűntek fel, melyek a templomról hullottak le. Gondoltuk, hogy ezt még kibírjuk, nem olyan nagy a baj, ha lesz idő, energia, pénz, majd kijavítjuk.

Aztán elhallgatott az egyik harangunk. Hívtunk segítséget, aki megjavította, de már jelezte, hogy ez csak ideig-óráig lesz jó. Majd egy karácsony előtt mindkét harangunk elhallgatott. Ekkor elhívtunk egy szakembert (Kalapáthy János atya ajánlásával), aki felújította a harangszerkezetet, mely azóta is megbízhatóan működik, vasárnapról vasárnapra hívogat az istentiszteletre, vagy éppen az elhunytak emlékeztérére szól.

Nem sokkal ezután lehetőség adódott, hogy egyházi illetve minisztériumi segítséggel az elavult, korszerűtlen és életveszélyes elektromos rendszert is felújíthassuk, ezt a munkát Kiss István presbiterünk végezte el.

De legégetőbb-szemünk előtt levő problémával, a tetőszerkezet gondjával nem tudtunk mit kezdeni. Tudtuk, hogy rossz állapotban van, a szakértői vélemény igen lesújtó megállapításokat tartalmazott a tető állapotáról. Egy tavaszi szélvihar, pedig megbontotta cserepeket, melyek leestek a templomkertbe és az iskolaudvarra. Így a felújítás már nem csak esztétikai kérdés és vágy volt, hanem az életveszély elhárítása lett a célunk.

Már régóta gyűjtöttünk adományokat az e célra létrejött Gaál György alapítvány számláján, de most újult erővel kezdtük meg a gyűjtést. Nem lehet elmondani, felsorolni, hogy ki mindenki adakozott. Mindenki a lehetőségeihez képest adakozott, jó szívvvel, önzetlenül. Volt, aki a kisnyugdíjából, volt, aki hosszú éveken keresztül gyűjtött pénzéből adakozott, voltak, akik nagyobb összegekkel támogatták célunkat. És nemcsak helybeliek, hanem az ország számos részéről kaptunk adományokat. Volt, aki „véletlenül” állt meg templomunk előtt és ismeretlenül jött be és adakozott a templomfelújításra. De adakoztak itt nyaralók, gyülekezetek – közelről és távolról – egyaránt, és persze nem szabad elfelejtenünk a helyi és környező önkormányzatok támogatását. Külön kiemelkedő a mindenkori Balatonföldvári és Kőröshegyi önkormányzat támogatása. A templomfel-

újítást mindkét önkormányzat jelentős összeggel támogatta, és a támogatás abban is megnyilvánul, hogy az egyházközséget egyéb ügyekben is segítik, problémáinkkal bátran fordulhatunk hozzájuk.

Az összegyűlt összeg, már elégséges - 50%-os – önerő volt ahhoz, hogy megpályázhassuk, a tetőszerkezet cseréjét. A pályázat benyújtásában segítségünkre volt a Kőröshegyi Önkormányzat, aki „Gestorként” működött közre és az ő nevében pályázhattunk!

Így március 1.-én elkezdődhetek a munkák! A kivitelezést Bálint Dénes helyi vállalkozó vállalta, és hadd szóljon felé és munkatársai felé külön is a köszönet szava, hiszen nem csak a tetőszerkezetet cserélték ki, de ezen felül még számos olyan munkát is elvégeztek, mely régi vágyunk volt, és gondolni sem mertünk arra, hogy ilyen hamar, kívülről szinte teljes egészében régi díszében láthatjuk templomunkat. Fantasztikus ötletességgel, gondossággal, hozzáértéssel végezték, illetve végzik munkájukat. Arról, hogy még nem fejezheték be a munkát a húsvét körüli, három hetes esőzés tehet.

Talán nem is baj, hogy a mai napon még nincs befejezve a templom külső felújítása. Számomra ez szimbolikus jelentőségű. Jelzi azt, hogy, amikor hálát adunk valamiért, akkor nemcsak befejeződik valami, hanem el is kezdődik vagy folytatódik. Így szeretnénk folytatni, majd a templombelső felújítását lépésről-lépésre, de szeretnénk folytatni a lelki építkezést is. Ennek jele, hogy ma 6 fiatal konfirmációi fogadalmat tett, azaz az úrvacsorázó „felnőtt” egyháztagek sorába léptek. Reméljük, hogy ezzel nem befejeződött valami az életükben, hanem folytatódik és nekik is újítjuk, szépítjük a templomot, hogy mindig legyen itt az Istennek hajléka, ahol az övéi összegyűlhetnek, neki hálát adhatnak, kéréseket elmondhatnak neki, lelkileg épülhetnek!

Mindazért, ami eddig történt és ezután fog legyen egyedül Istené a dicsőség. Soli Deo Gloria!

Farkas Gergely

(Elhangzott kőröshegyi református templomban, 2004. május 31-én, a templom felújításért tartott hálaadó istentiszteleten)

Nyári napközis tábor Látrányban

Izgatott várakozással néztünk a hatnapos nyári napközis tábor elé, s mint utóbb kiderült, nemcsak mi, hanem a gyerekek is. Az első napokban még elkelt náluk egy kis anyai, nagymamái támogatás-pátyolgatás, de az idő haladtával már jókedvvel, bátran jöttek és maradtak itt mindannyian.

Reggel 7.30-tól délután 16.00-ig fogadtuk a huszonhárom 3 és 12 év közötti gyermeket. A napot közös énektanulással kezdtük a templomban. Ezután két csoportra válva, külön-külön foglalkoztak az óvodások és az iskolások Mózes életével. A finom ebéd után a kicsik mesét hallgatva csendespihenőztek, a nagyok kézműves foglalkozáson ismerkedtek a gyertyaöntés, az origami és a papírmásé készítés rejtjelmeivel.

Legnagyobb sikere a gyertyaöntésnek volt, nagyon szép, egyedi ötletek alapján készült gyertyák készültek. Sőt, többen otthon is próbálkoztak műalkotással. A délután hátralevő részében kerékpáros verseny és íjászat gazdagította az iskolások programját, mialatt a kicsik kötetlenül játszottak a parókia udvarán.

Bár mindannyian elfáradtunk a tábor végére, azért abban egyetértettünk: jövőre újra találkozni szeretnénk egymással Isten ígéjének közelében.

Bókáné Botos Andrea

Családi délután Felsőmocsoládon

Sok helyen probléma, hogy a gyülekezet fiataljai nem vesznek részt az istentiszteleti alkalmakon, mivel unalmasnak, elavultnak találják azokat, s így kimaradnak a gyülekezeti életből. Ezt próbáltuk „orvosolni” a családi délután szervezésével. Olyan istentisztelettel kezdődött együttlétünk, melynek rendje eltért a megszokottól: az igehirdetés előtt az ígéhez kapcsolódó mese hangzott el, az ígét – Zákheus történetét – csendes percekkel megosztott elmélkedések magyarázták. Az istentiszteletet menetét nem a lelkész bemondása alapján, hanem a minden jelenlévőnek kiosztott liturgiás lapon követhette a gyülekezet.

Istentisztelet után szeretetvendégség következett, énektanulással, sok-sok játékkal és beszélgetéssel egybekötve. Összesen 60-an vettünk részt a családi délutánon, s ebből 20-an tartoztak a fiatalabb korosztályhoz. Bizony, régen látott már ennyi ifjat együtt az öreg mocsoládi templom!

Bókáné Botos Andrea

Nagycsepelyi nyár

Mozgalmasan kezdődött a nyári szünet a nagycsepelyi parókian. Június 21-től 25-ig minden nap 20-30 nagycsepelyi, kötcsei és teleki gyerek gondoskodott a vidámságról. A napi programok fél 9-kor mozgással kezdődtek, ezt követte a tízórai. A mozgástól jólesően elfáradva ültünk le a nagy diófa alá, hogy minden délelőtt együtt énekeljünk és figyeljünk egy-egy Jézus-i példázat üzenetére. A csendesség után általában volt

még idő egy kis focira, vagy egyéb játékokra ebédig. Finom és bőséges ebédet a helyi óvodában kaptunk. A délutánokat érdekes programokkal töltöttük: agyagoztunk, kocsikáztunk, „moziba” mentünk, és volt kézműves-ház is. Jó időnk volt egész héten csak a péntekre tervezett műsoros tábortűzet mosta el sajnálatos módon az eső. Sok öröm ért bennünket ezen a héten, sokan segítettek munkánkat, életünket. Köszönjük Istennek, hogy vigyázott ránk, gondoskodott rólunk, sok szép élménnyel ajándékozott meg bennünket ezen a héten!

2000-től kezdve minden évben istentiszteleten köszöntjük azokat, akik 50 éve tettek konfirmációi fogadalmat. Általában a konfirmációi istentisztelettel esik egybe ez az alkalom, 2004-ben azonban nem volt konfirmáció gyülekezetünkben. A sűrű májusi programra tekintettel ezért az egyházközség presbitériuma úgy döntött, nyár végén, újkönyérkor szervezi meg az idei visszaemlékezést.

1954-ben tízen konfirmáltak, nyolcuknak tudtunk meghívót küldeni, mert a tízből ketten elhunytak. A nyolc meghívott közül hatan állták körül az úrasztalát a köszöntéskor: *Csató Lajos, Hajgató Károlyné (Édes Margit), Rebecsák Ferencné (Csató Borbála), Reichert Lajos, Salekovics Jánosné (Vidóczi Zsófia), Weisz Ferencné (Holota Rozália).*

Mihály Gyula a kötcsei gyülekezet gondnoka köszöntötte verssel az ünneplőket. Az emléklapok és virágok átadása után a jelenlevő gyülekezet imádságban és énekszóval is Isten áldását kérte az évfordulójukat ünneplők életére.

Megemlékeztünk konfirmáló lelkészükről, dr Miklós Ödönről is, akinek ez volt az utolsó konfirmandus évfolyama a gyülekezetben.

Az istentiszteleten elhangzott, hogy az 50 éves évforduló mellett egy 150 éves történet eseményre is hálásan kell emlékeznie a gyülekezetnek: 1854-ben, Horváth Gábor lelképásztorsága alatt ugyanis teljesen felújították és kibővítették a Nagycsepelyi református templomot. Ekkor épült például a templom déli oldalhajója, és ekkor készült a templom belső berendezésének jó része, többek között az úrasztala és a keresztlőmedence is.

A templomi ünnepség után az évfordulót ünneplők köszöntése a Művelődési Házban folytatódott, ahol a nagycsepelyi asszonyok hűen önmagukhoz finom ebéddel vártak bennünket.

Végh Miklós

Programajánló

PROTESTÁNS EST

2004 október 29-én

17.30-tól a kőröshegyi református templomban
regionális protestáns estet tartunk.

Az est programja:
zenés istentisztelet
szeretetvendégség

CSENDES NAP

2004. November 28-án,
Advent 1. vasárnapján, 14 órakor
Szóládon

Regionális csendesnapot szervezünk.
A csendesnap témája: Gyülekezeteink jövője

*Az alkalmakra mindenkit
szeretettel várunk!*

